

Elias - Tal elleve

Den første fejltagelse

Jeff Pippenger

2023-10-15

Rebellionen med Arons guldkalv ved begyndelsen af det gamle Israel stemmer profetisk overens med Jeroboams oprør ved begyndelsen af de ti stammer i Efraims nordrige. Disse hellige beretninger er forbilleder på adventismens frafald i 1863.

Der findes naturligvis andre vidner til 1863, men Aron og kong Jeroboam frembyder vidner, der ligger hen over historien om 1863, og alle disse historier illustrerer de hundrede og fireogfyrretusindes bevægelse, som er det protestantiske horn, ikke alene i de sidste dage af bibelprofetiens sjette rige, men helt frem til nådetidens afslutning. Disse historier behandler også den parallelle historie om det republikanske horn i det sjette rige.

Det er i almindelighed en meget vanskelig sandhed for dem, der tror, at Syvendedags Adventistkirken er Guds restfolk ved verdens ende. Denne tro er vor første fejltagelse. Der findes intet bibelsk bevis for, at den laodikeiske menighed repræsenterer det folk, der ophøjes som et banner under søndagslovskrisen. Vor første fejltagelse er at acceptere den falske præmis, at dette er tilfældet. Banneret ved verdens ende består af dem, der blev kastet ud af medlemmerne af Satans synagoge.

Og han skal rejse et banner for folkene og samle Israels fordrevne og samle Judas adspredte fra jordens fire hjørner. Esajas 11,12.

Det er laodikæiske adventister, der kaster dem ud, som skal være banneret.

Hør Herrens ord, I som bærer for hans ord: Eders brødre, som hadede eder, som udstødte eder for mit navns skyld, sagde: Lad Herren blive herliggjort; men han skal åbenbare sig til eders glæde, og de skal blive til skamme. Esajas 66:5.

De, som er banneret, bliver kastet ud for Kristi „navns“ skyld. Det navn, som fremkalder hadet, er Alfa og Omega, for princippet om Alfa og Omega er det, som klart identificerer, hvem Syvendedags Adventistkirken repræsenterer i Bibelens profeti. Lignelsen om de ti jomfruer repræsenterer adventismen.

„Lignelsen om de ti jomfruer i Mattæus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.“ Den store strid, 393.

Lignelsen blev opfyldt ved adventismens begyndelse, og den bliver igen opfyldt til punkt og prikke ved enden.

„Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge, og fem tåbelige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til punkt og prikke, for den har en særlig anvendelse på denne tid og er, ligesom den tredje engels budskab, blevet opfyldt og vil

fortsætte med at være nærværende sandhed indtil tidens afslutning.“ Review and Herald, 19. august 1890.

De dårlige jomfruer, som vågner op og erkender, at de ingen olie har, er laodikeerne.

“Den tilstand i menigheden, som de dårlige jomfruer repræsenterer, omtales også som den laodikeiske tilstand.” Review and Herald, 19. august 1890.

De vise jomfruers kamp, som også fremstilles som den filadelfiske menighed, er med en menighed, der hævder at være jøder, men de er det ikke.

Se, jeg vil gøre dem af Satans synagoge, som siger, at de er jøder, og ikke er det, men lyver; se, jeg vil få dem til at komme og tilbede for dine fødder og erkende, at jeg har elsket dig. Åbenbaringen 3,9.

Søster White omtaler dette vers i den allerførste publikation efter den store skuffelse.

„Du mener, at de, som tilbeder ved den helliges fødder, (Åbenbaringen 3:9), til sidst vil blive frelst. Her må jeg være uenig med dig; for Gud viste mig, at denne klasse var bekendende adventister, som var faldet fra, og som ‘på ny korsfæster Guds Søn for sig selv og gør ham til offentlig skamme.’ Og i ‘fristelsens time,’ som endnu skal komme for at åbenbare enhvers sande karakter, vil de vide, at de for evigt er fortabte; og overvældet af sjælelig angst vil de bøje sig ved den helliges fødder.” Word to the Little Flock, 12.

I Esajas kapitel fem omtales for første gang sangen om vingården, som Kristus senere benyttede.

Nu vil jeg synge for min elskede en sang om min elskedes vingård. Min elskede havde en vingård på en særdeles frugtbar høj. Og han indhegnede den og ryddede stenene bort derfra og beplantede den med den ædleste vinstok og byggede et tårn midt i den og huggede også en perse deri; og han ventede, at den skulle bære druer, men den bar vilde druer. Og nu, I Jerusalems indbyggere og Judas mænd, døm dog mellem mig og min vingård. Hvad mere kunne der gøres ved min vingård, som jeg ikke har gjort ved den? Hvorfor bar den da vilde druer, da jeg ventede, at den skulle bære druer? Esajas 5:1–4.

Lignelsen, hvad enten det er i Det Gamle Testamente eller i Det Nye, identificerer Guds kirke som forkastet af Gud, fordi den nægtede at frembringe de frugter, den var oprejst for at frembringe. I Esajas fem identificeres vingårdens straf ved lignelsens afslutning, samtidig med at der gives løfte om at løfte et banner for folkene. Det er tydeligt, at vingården ikke er banneret.

Derfor er Herrens vrede optændt mod hans folk, og han har udrakt sin hånd imod dem og slået dem; og højene skælvede, og deres ådsler lå sønderrevne midt på gaderne. For alt dette er hans vrede ikke vendt bort, men hans hånd er stadig udrakt. Og han vil løfte et banner for folkene fra det fjerne, og han vil fløjte ad dem fra jordens ende; og se, de skal komme hastigt og hurtigt. Esajas 5:25, 26.

Da Jesus senere sang sangen som en lignelse, var hans konklusion lige så afgørende.

Hør endnu en lignelse: Der var en husbond, som plantede en vingård og satte hegn om den og gravede en vinperse i den og byggede et tårn og forpagtede den bort til vingårdsmænd og drog

til et fjernt land. Og da frugttiden nærmede sig, sendte han sine tjenere til vingårdsmændene for at få dens frugter. Men vingårdsmændene greb hans tjenere og slog den ene og dræbte den anden og stenede en anden. Igen sendte han andre tjenere, flere end de første, og de gjorde det samme mod dem. Men til sidst sendte han sin søn til dem og sagde: De vil have ærbødighed for min søn. Men da vingårdsmændene så sønnen, sagde de indbyrdes: Dette er arvingen; kom, lad os slå ham ihjel og bemægtige os hans arv. Og de greb ham og kastede ham ud af vingården og slog ham ihjel. Når da vingårdens herre kommer, hvad vil han da gøre mod disse vingårdsmænd? De siger til ham: Han vil på det elendigste tilintetgøre disse onde mænd og forpagte sin vingård bort til andre vingårdsmænd, som vil give ham frugterne i deres tider. Jesus siger til dem: Har I aldrig læst i Skrifterne: Den sten, som bygmesterne forkastede, den er blevet hovedhjørnesten; dette er Herrens gerning, og den er underfuld i vore øjne? Derfor siger jeg eder: Guds rige skal tages fra eder og gives til et folk, som bærer dets frugter. Og den, som falder på denne sten, skal sønderslås; men den, som stenen falder på, ham skal den knuse til støv. Og da ypperstepræsterne og farisæerne hørte hans lignelser, forstod de, at det var om dem, han talte. Matthæus 21:33–45.

Den laodikeiske syvendedagsadventistkirke er ikke det banner, som løftes op. Vingården i de sidste dage, der er blevet forbilledliggjort ved det gamle Israel, er den laodikeiske syvendedagsadventistkirke, men der vil være et folk, som bærer den frugt, der kvalificerer som førstegrøden, hvilket er det, de hundrede og fireogfyrre tusind er.

Disse er dem, som ikke blev besmittet med kvinder; for de er jomfruer. Disse er dem, som følger Lammet, hvorhen det går. Disse blev løskøbt fra menneskene som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Åbenbaringen 14,4.

Som et banner skal de blive anvendt af Husbonden til at indbringe den sidste høst. Den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke er vingården, som forkastede grundhjørnestenen i Moses' syv tider. Fra dette punkt og frem var det en gradvis nedstigning i større og større mørke. Banneret skal være „en rod af Isaj“. Isajs rod, eller David, repræsenterer den aller sidste sandhed, Jesus fremstillede for de ordstridige jøder i sin historie. Det er et symbol på Alfa og Omega-princippet, som de utro vinbønder i både det gamle og det moderne Israel nægter at forstå.

Og på den dag skal der være en rod af Isaj, som skal stå som et banner for folkene; til ham skal hedningerne søge; og hans hvilested skal være herligt. Esajas 11,10.

Søster White og James White fastslår tydeligt, at bevægelsen i 1856 var blevet Laodikea; hvornår angiver hun da, at den nogen sinde tog imod budskabet til laodikeerne? Det gjorde hun aldrig. Vores første fejltagelse er at acceptere påstanden om, at Syvendedags Adventistkirken har været en sejrrig kirke gennem sin historie. Det forholder sig ganske modsat. Hvis vi accepterer denne første fejlagtige forudsætning, lukkes vore øjne for profetiske kendsgerninger, som lærer noget andet. For eksempel fastslår Søster White gentagne gange, at det gamle, bogstavelige Israels historie illustrerer det moderne, åndelige Israels erfaring og historie. Når hun henviser til det gamle Israel som forbillede for det moderne Israel, citerer hun ofte samtidig apostelen Paulus' klassiske udsagn om den samme kendsgerning.

Men alt dette hændte dem som forbilleder; og det er skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er nået. 1 Korintherbrev 10,11.

Apostlen Paulus sammenfatter i vers elleve de foregående ti vers.

Desuden, brødre, vil jeg ikke, at I skal være uvidende om, at vore fædre alle var under skyen, og alle gik gennem havet; og alle blev døbt til Moses i skyen og i havet; og alle spiste den samme åndelige føde; og alle drak den samme åndelige drik; for de drak af den åndelige Klippe, som fulgte dem; og den Klippe var Kristus. Men i de fleste af dem havde Gud ikke velbehag; for de blev slået ned i ørkenen. Men disse ting blev eksempler for os, for at vi ikke skulle begære onde ting, sådan som også de begærede. Bliv heller ikke afgudsdyrkere, som nogle af dem blev, som der er skrevet: Folket satte sig ned for at spise og drikke og stod op for at lege. Lad os heller ikke bedrive utugt, sådan som nogle af dem bedrev utugt, og der faldt på én dag tre og tyve tusind. Lad os heller ikke friste Kristus, sådan som nogle af dem også fristede ham og blev ødelagt af slanger. Klag heller ikke, sådan som nogle af dem også klagede og blev ødelagt af ødelæggeren. 1 Korintherbrev 10:1–10.

Paulus og søster White bruger ikke det gamle Israel som et eksempel på et sejrrikt og retfærdigt folk. Tværtimod. Paulus sammenfatter disse første ti vers i vers elleve og angiver derefter i det næste vers den lære, som det gamle Israels historie skal formidle til dem, der vil se.

Derfor skal den, som mener, at han står, se til, at han ikke falder. 1 Korintherbrev 10,12.

Det gamle Israel udgør et eksempel på et folk, som var kaldet af Gud, ledet af Gud, opfyldte Guds profetier og gjorde oprør mod Gud ved hvert skridt og til sidst korsfæstede himlens og jordens Skaber! Adventister har ingen vanskelighed ved at indrømme disse kendsgerninger om det gamle Israel, men sjældent lader de den tilsigtede advarsel trænge igennem deres laodikeiske blindhed. De citerer måske de passager, hvor Søster White identificerer menigheden som Guds øjesten, og det er den, men Guds kærlighed til sit folk lægger ikke et dække over deres virkelige tilstand. Dem, han elsker, irettesætter og tugter han. Hvor meget Guds menighed end er Guds øjesten, sammenfattede Jesus meget klart sit forhold til den øjesten, sin øjesten.

O Jerusalem, Jerusalem, du, som slår profeterne ihjel og stener dem, som er sendt til dig; hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som en høne samler sit kuld under sine vinger, men I ville ikke! Se, jeres hus bliver overladt til jer selv øde; og sandelig siger jeg jer: I skal ikke se mig, før den tid kommer, da I skal sige: Velsignet være han, som kommer i Herrens navn. Lukas 13,34-35.

Spørgsmålene bør stilles: „Illustrerer Jesus virkelig enden med begyndelsen? Illustrerer det gamle Israel faktisk det moderne Israel?“ Problemet med det gamle Israel gennem hele deres historie var, at de troede, at deres herkomst beviste, at de var Guds folk, og derfor at de ikke kunne være andet end Guds folk. Derfor bekendte de på Jeremias' tid, at de var Herrens tempel.

Det ord, som kom til Jeremias fra Herren, således: Stil dig i porten til Herrens hus og udråb dér dette ord, og sig: Hør Herrens ord, alle I af Juda, som går ind gennem disse porte for at tilbede Herren. Så siger Hærskarers Herre, Israels Gud: Bedr jeres veje og jeres gerninger, så vil jeg lade jer bo på dette sted. Stol ikke på løgnagtige ord, idet I siger: Herrens tempel, Herrens

tempel, Herrens tempel er dette. Jeremias 7:1–4.

Netop denne samme vildfarelse blev også fremhævet af Johannes Døberen.

Og de lod sig døbe af ham i Jordan, idet de bekendte deres synder. Men da han så mange af farisæerne og saddukæerne komme til hans dåb, sagde han til dem: Øgleyngel, hvem har advaret jer om at flygte fra den kommende vrede? Bær derfor frugt, som er omvendelsen værdig. Og tænk ikke ved jer selv at sige: Vi har Abraham til fader; for jeg siger jer, at Gud af disse sten kan oprejse børn for Abraham. Og allerede nu ligger øksen ved træernes rod; derfor bliver hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugget om og kastet i ilden. Matthæus 3,6–10.

Den selvsamme vildfarne forståelse inden for adventismen, som symboliseres ved udtrykket »Herrens tempel er vi«, og at vi er Abrahams åndelige »sæd«, er den primære manifestation af Laodikeas blindhed.

„Gud sender budbringere for at fortælle sit folk, hvad de må være og gøre for at adlyde Hans retfærdigheds love, hvilke, hvis et menneske gør efter dem, han også skal leve ved dem. De skal elske Gud over alle ting og ikke have andre guder for Hans åsyn; og de skal elske deres næste som sig selv og gøre mod ham, som de ønsker, at han skal gøre mod dem.“

„Ikke en eneste tøddel af Guds hellige lov må behandles letfærdigt eller respektløst. De, som overtræder et 'Så siger Herren', står under mørkets fyrstes banner, i oprør mod deres Skaber og deres Forløser. De gør krav på de løfter, der er givet de lydige, idet de siger: Herrens tempel, Herrens tempel er vi, samtidig med at de vanærer Gud ved at fremstille hans karakter urigtigt, ved at gøre netop de ting, han har sagt dem, at de ikke må gøre. De opstiller en norm, som Gud ikke har givet. Deres eksempel er vildledende, deres indflydelse fordærvende. De er ikke lys i verden, for de følger ikke retfærdighedens principper.“

„Mennesker kan ikke vise større troløshed mod Gud end ved at tilsidesætte det lys, han sender dem. De, der gør dette, vildleder de uvidende, for de opstiller falske vejmærker. De fordrejer bestandig rene principper....“

„I den Hellige Skrifs ord får vi tydeligt at vide, hvorfor ødelæggelsen kom over den jødiske nation. De havde stort lys, rige velsignelser og vidunderlig fremgang. Men de viste sig utro mod deres betroede ansvar. De tog ikke trofast vare på Herrens vingård og gav Ham ikke dens frugt. De handlede, som om der ingen Gud var, og derfor kom ulykken over dem.“ Manuscript Releases, bind 14, 343–345.

Israel troede, at fordi de var blevet udvalgt af Gud ved begyndelsen af deres historie, ville de altid være Hans udvalgte folk. Endnu værre troede de også, at fordi de var Hans udvalgte folk, ville Han ære dem, til trods for at de nægtede at ære Ham. Profetisk set var de Hans udvalgte folk, indtil de blev skilt fra Ham, men de blev aldrig det folk, Gud havde ønsket, at de skulle være. De udvalgtes retfærdighed bestemmes ikke af, hvem de måtte mene, at de er. Det gamle Israel er Syvendedags Adventistkirkens primære forbillede, men når den falske forudsætning antages, at de repræsenterer de hundrede og fireogfyre tusinde ved verdens ende, åbenbares Laodikeas blindhed, ligesom det gamle Israels blev åbenbaret. Adventismen tror og lærer, at de er Guds restfolk ved verdens ende, på trods af de klare beviser for det modsatte.

Jo nærmere vi kommer prøvetidens afslutning, desto mere alvorligt og ligefremt må budskabet til det laodikeiske folk blive. Hvis den falske forudsætning ikke tilsidesættes til fordel for sandheden, da skjules eksemplerne med Aron, Jeroboam og 1863 under traditionens og skikkens kappe. Vi er alt for nær prøvetidens afslutning til længere at skjule os under den kappe.

Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket frem for lyset, fordi deres gerninger var onde. For enhver, som gør det onde, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skal blive afsløret. Johannes 3,19-20.

Historien om adventismens frafald er blevet fulgt i Guds profetiske ord. Det er en profetisk realitet. Det første bevis herpå er det gamle Israel. Det gamle Israel er en historie om vedvarende og tiltagende frafald, og dog lærer Bibelen og Profetiens Ånd, at det gamle Israel er et forbillede på det moderne Israel. Sørgeligt, som dette er, har det aldrig været vigtigere at forstå denne sandhed end netop på nuværende tidspunkt. Det, der bliver åbenbart med Jesu Kristi Åbenbaring, er den kendsgerning, at adventismens historie som det protestantiske horn løber parallelt med historien om det republikanske horn. Begge horn udgør et andet vidne for hinanden, og at nægte korrekt at se det ene af vidnerne forhindrer samtidig, at det andet vidne kan erkendes.

Linjerne for Aron, Jeroboam og 1863 identificerer begyndelsen på det moderne åndelige Israel, og derved identificerer de også begyndelsen på det republikanske horn. Den tredje engels budskab er en advarsel mod at modtage dyrets mærke. Det er De Forenede Stater, som først vedtager en søndagslov og derefter tvinger hele verden til at gøre det samme.

„Fremmede nationer vil følge De Forenede Staters eksempel. Skønt de går forrest, vil den samme krise dog komme over vort folk i alle dele af verden.“ Testimonies, bind 6, 395.

De profetiske sandheder, der er forbundet med søndagslovskrisen, kan ikke adskilles fra De Forenede Staters gerning. Jorddyret i Johannes' Åbenbaring tretten er bibelprofetiens sjette rige, som regerer i halvfjerds profetiske år ifølge Esajas treogtyve. Det er jorddyret, som har to horn. Sandhederne, der er knyttet til forholdet mellem disse to horn, bliver nu forseglingen taget af, men kun for dem, der vælger at forstå, at Jesus fuldbyrder åbnelsen af Jesu Kristi Åbenbaring ved at benytte begyndelsen af en ting til at illustrere enden på en ting.

Amerikas Forenede Stater begyndte som det sjette rige i Bibelens profeti i 1798, og i løbet af de næste femogtres år blev de to horn, som skulle gå sammen gennem historien, sat ind i en sammenhæng, der kunne genkendes, men kun af dem, som er villige til at se. De femogtres år, som fremholdes i Esajas kapitel syv, begyndte i 742 f.Kr. og endte i 677 f.Kr. Fra 1798 til 1863 blev disse år gentaget. Disse femogtres år identificerer en kriseprocess i begge horn.

I 1863 var begyndelsesperioden for de profetiske »dage for én konge« i Esajas treogtyve afsluttet, og derved fastlagde den de profetiske vejmærker for afslutningsperioden af »dagene for én konge«. Afslutningen på Esajas treogtyves symbolske halvfjerds er anskueliggjort ved de første femogtres år. 1863 indtil endetiden i 1989 er perioden for den laodikeiske adventistkirke, som begyndte med millerbevægelsen og ender med de hundrede og fireogfyrr tusindes bevægelse. For at forstå perioden ved enden må vi forstå perioden ved begyndelsen. Adventismen kan ikke gøre dette, for

dens begyndelse er kendetegnet ved dens forkastelse af Moses' ed, som identificerer netop de femogtres år, der repræsenterer adventismens og De Forenede Staters begyndelse og afslutning.

Af denne grund, og dette er en grund af stor betydning, har denne artikel søgt at fastslå ét profetisk faktum, som nu bliver forseglet op af Løven af Judas stamme. Faktum er, at hvis du ikke er villig til at erkende, at Syvendedags Adventistkirken altid har befundet sig i den laodikeiske tilstand, så er du logisk ude af stand til ret at udlægge adventismens historie, og uden ret at udlægge adventismens historie er du ude af stand til ret at identificere republikkanismens horn.

For hvis de, efter at være undsluppet verdens besmittelser ved kundskaben om Herren og Frelseren Jesus Kristus, atter indvikles deri og overvindes, da er det sidste blevet værre for dem end det første. For det havde været bedre for dem ikke at have kendt retfærdighedens vej end, efter at have kendt den, at vende sig bort fra det hellige bud, som blev overgivet dem. Men det er gået dem efter det sande ordsprog: Hunden vender tilbage til sit eget spy, og den vaskede so til at vælte sig i sølet. 2 Peter 2:20–22.